„Sărăcia nu este doar o lipsă de bani. Ea sfâșie sufletul, distruge demnitatea, îți fură liniștea și te lasă gol în fața vieții.”

Feodor Dostoievski

În România, țară membră a Uniunii Europene și NATO, găsim multă sărăcie, inechitate și injustiție sociale. Din 1990 și până în prezent, guvernanții nu s-au străduit să ofere echitate și prosperitate pentru toți cetățenii. Decalajul uriaș dintre bogați și săraci, dintre cei favorizați de soartă sau de regimurile politice și cei năpăstuiți și vulnerabili, cauzează multă frustrare și polarizare.

România a cunoscut cea mai rapidă și mai spectaculoasă dezvoltare în cei peste 35 de ani de libertate. Produsul Intern Brut (PIB) s-a mărit de peste 9 ori, de la 38,25 miliarde de dolari în 1990, la peste 353 miliarde de dolari în 2024. Nivelul de trai al cetățenilor a crescut considerabil și este incomparabil cu cel din 1990; cu toate acestea, 40% dintre cetățeni trăiesc în sărăcie extremă, iar alți 30% au depășit cu puțin limita sărăciei, dar se află în continuare în vecinătatea ei imediată, având riscul iminent și uriaș de a aluneca într-o stare de deprivare economică. Diferența de 30% reprezintă cetățenii care trăiesc bine sau foarte bine, nivelul lor de trai fiind comparabil cu cel al vest-europenilor.

Pentru cetățenii săraci, apartenența țării noastre la UE și NATO nu prea are relevanță; dezvoltarea infrastructurii nu îi bucură, iar creșterea PIB-ului reprezintă un motiv de furie și frustrare, deoarece această creștere nu se reflectă și în bunăstarea lor. Vocile acestor cetățeni nu se aud, deoarece ei sunt prea preocupați de lupta pentru supraviețuire, neavând timp să vorbească și nici puterea de a-și ridica glasul pentru a fi auziți.

Cei aflați în zona de confort sunt bine educați, au timpul, disponibilitatea și pregătirea necesare pentru a vorbi, iar vocile lor sunt bine articulate și auzite. Atunci când aceștia apără valori precum libertatea, dreptul la liberă asociere și exprimare, democrația, pluripartidismul politic sau alegerile libere, fără să promoveze echitatea socială și egalitatea de șanse, ei își protejează, de fapt, confortul personal și nivelul ridicat de trai. În discursurile lor nu prea

își fac loc termeni sau expresii precum: echitate socială, dreptate socială, șanse egale pentru toți, solidaritate sau compasiune.

Un om bogat, indiferent de volumul capitalului sau de numărul proprietăților deținute, are nevoie de persoane dispuse să presteze servicii — chiar și în condiții dificile — pentru a-și putea valida statutul. Până la urmă, ce rost are bogăția în absența celor constrânși de sărăcie?

Pe vremea boierilor, statutul nu era dat doar de aur și argint, ci de numărul de oameni care depindeau direct de boier, muncindu-i pământurile și întreținându-i casa. Bogatul, în absența celui lipsit de mijloace materiale, nu își poate exercita sau savura pe deplin privilegiile.

În zilele noastre, un cetățean cu un nivel de trai ridicat depinde, în egală măsură, de servicii oferite de oameni dispuși să muncească mult, în condiții grele și pe bani puțini, astfel încât aceste beneficii să rămână de calitate, dar accesibile.

O astfel de persoană, spre exemplu, nu mai gătește; își permite să comande mâncare gata preparată, chiar și duminica, sau să meargă la restaurant. Pentru ca acest confort să fie posibil, trebuie să existe cineva care să prepare hrana într-o unitate specializată și altcineva care să o livreze, indiferent de vreme — pe ploaie, prin frig sau zăpadă. Dacă ar exista echitate socială, cei care muncesc în weekend ar trebui plătiți dublu, însă plata suplimentară ar scumpi serviciile furnizate. Astfel, persoanele cu resurse preferă menținerea acestui sistem inechitabil, în care oameni presați de sărăcie acceptă condiții grele pe bani puțini, pentru a menține costurile scăzute.

Echitatea socială este o expresie nobilă, dar „păguboasă” pentru cei care nu au nevoie de ea: cei educați și înstăriți.

În țara noastră, raportat la o populație de peste 19 milioane de locuitori, cetățenii sunt grupați în trei categorii principale, delimitate de raportul dintre sărăcie și bunăstare:

Cetățenii aflați în sărăcie extremă: peste 7,6 milioane de români (40% din total); cetățenii aflați la limita dintre sărăcie și viață decentă, peste 5,7 milioane de persoane (30% din populație), care au depășit pragul critic, dar rămân vulnerabili;

Segmentul de stabilitate: restul de 30% (peste 5,7 milioane), care duc o viață decentă. Dintre aceștia, un procent de 5% reprezintă elita bogată sau foarte bogată.

I. Grupul oamenilor aflați în sărăcie extremă.

A. Prima categorie de cetățeni, care își duc viața în sărăcie extremă, este formată din persoanele care muncesc pe salariul minim pe economie.

Apreciez că un cetățean, în condițiile actuale, are nevoie de 900 euro pe lună, adică peste 4500 lei net, pentru un trai decent, rezultă că cel care obține prin muncă un venit net mai mic de 4500 lei este în sărăcie extremă. Cei care muncesc pe salariul minim pe economie și primesc și bani în plic suplimentari, pentru a se evita plata unor taxe, dacă venitul net nu ajunge sau nu depășește suma de 4500 lei, sunt în sărăcie.

Știu, mulți, mai ales dintre cei privilegiați, îi acuză pe cei care câștigă puțin că sunt neproductivi, slab pregătiți, needucați și că ar trebui să muncească mai mult, eventual să caute a doua slujbă, fără să ia în considerare că acești oameni nefericiți, când erau copii, nu au avut șanse pentru a merge la școală ca să se pregătească pentru câmpul muncii și pentru viață. Ce vină au? Statul, conform Constituției, are obligația să asigure accesul la educație în mod egal tuturor copiilor. Este dureroasă sărăcia din muncă, adică să muncești mult, în condiții grele și în ciuda acestui fapt să-ți duci viața în lipsuri, în suferință, în sărăcie.

B. În a doua categorie întâlnim pensionarii cu pensii sub 3000 lei pe lună.

Pentru ca un pensionar să ducă o viață liniștită la bătrânețe, el are nevoie de o sumă minimă de 3000 lei, adică de 600 euro. Pe cale de consecință, toți cei care obțin sume mai mici decât acest prag, 3000 lei, sub formă de pensie, se află în sărăcie extremă.

Pensionarii care primesc pensii mai mici de 3000 lei pe lună sunt oamenii care au muncit mult, în condiții grele și pe bani puțini. S-au

născut, au crescut, au muncit în lipsuri de tot felul, iar acum la bătrânețe sunt condamnați tot la sărăcie, cu explicația că primesc cât au contribuit. Cei mai mulți au început să muncească în comunism. După căderea comunismului, într-un capitalism sălbatic, cu un STAT slab, corupt și bolnav, patronii și cei cu bani au făcut cam tot ce au vrut. Din acest motiv, acești nefericiți pensionari au fost nevoiți să muncească, primind salarii și pe acte, și la negru. Nu au fost instituții ca să-i apere, nu a fost cine să-i învețe că acceptarea veniturilor și la negru le va afecta pensia. Acum în zadar îi judecăm și le reproșăm acestor persoane în vârstă că au cotizat puțin la bugetul de pensii. Din cauza condițiilor grele de viață în care au trăit, muncă multă, odihnă puțină, stres accentuat, alimentație neregulată și nesănătoasă, acești pensionari au o mulțime de boli și sunt dependenți de medicamente. Din această cauză au o dilemă lună de lună, la ce medicamente să renunțe sau ce alimente să nu cumpere. Puteți să mergeți să vorbiți cu pensionarii care au pensia mai mică de 3000 lei și vă veți convinge de aceste realități crude. Îi puteți găsi la cabinetele medicilor de familie, unde vin la începutul lunii să primească rețetele medicale și să ”negocieze” cu medicii de familie la ce medicamente ar putea renunța ca să le ajungă puținii bani pe care-i primesc.

C. A treia categorie este formată din copiii ai căror părinți se află în sărăcie.

Când vorbim despre copiii săraci, trecem imediat la o judecată aspră a părinților acestora și spunem că sunt iresponsabili — bineînțeles, pentru că i-au adus pe lume deși știau că nu au cu ce să-i crească, pentru că nu merg la muncă, pentru că sunt bețivi sau lipsiți de educație.

Copiii sunt viitorul, iar investițiile în copii sunt cele mai sigure și mai profitabile. Țări super-dezvoltate, precum Finlanda, Japonia, Australia și altele au înțeles acest adevăr și au investit masiv în educație, iar rezultatele se văd. Citim despre nivelul și condițiile de trai din aceste țări și ni se pare că sunt din povești, din basme.

Ne plângem de natalitatea scăzută, de sporul natural negativ, de riscul prăbușirii bugetului de pensii în 15 sau 20 de ani, că nu va mai fi cine să muncească când vom ajunge pensionari, dar nu avem grijă de copiii României. Indiferența pe care o manifestăm față de copii ne va costa mult mai târziu. Cine va lucra în magazine, spitale, transport, așezăminte pentru bătrâni, în unități de producție a hranei, cum ar fi brutăriile, măcelăriile, magazinele alimentare, în agricultură, în sistemul energetic?

Ce vină are un copil care nu poate merge la școală frecvent și este forțat să renunțe la ea timpuriu din cauza sărăciei, ajungând un adult cu o educație precară?

Puținii copii, de-a lungul timpului, care au reușit să se salveze din mediile defavorizate, din sărăcia unde s-au născut, au avut noroc: ori au venit pe lume cu o inteligență deosebită, peste medie, sau li s-a oferit o oportunitate să continue școala, ori au fost talentați, înzestrați cu anumite capacități care i-au făcut deosebiți, toți cei care au reușit sunt excepții și nu pot fi dați ca exemplu pentru a-i învinui pe cei care nu au reușit.

Păcatul nepăsării se plătește scump, iar decontul ar putea veni în cele mai dificile momente ale noastre.

D. În a patra categorie sunt persoanele cu dizabilități care primesc indemnizații extrem de mici, cu care nu pot duce un trai acceptabil.

Sumele ridicol de mici pe care le primesc persoanele aflate în dificultate din cauza unor dizabilități permanente dovedesc că politicienii sunt oameni fără umanitate, iar societatea românească este lipsită de empatie. Este halucinant cum putem să fim indiferenți când aflăm că o persoană cu un handicap grav primește o indemnizație absolut insuficientă pentru o viață cât de cât decentă. Nu avem nicio scuză, suntem vinovați de condițiile grele de viață ale acestor persoane, chiar dacă din 1990 și până-n prezent aceste condiții au cunoscut îmbunătățiri.

Comparația condițiilor de viață a acestor persoane vulnerabile nu trebuie să o facem cu viața persoanelor cu dizabilități din perioada comunismului, ci cu standardele europene, pentru că suntem în UE.

E. Ultima categorie este a oamenilor disprețuiți și judecați pentru că nu au un loc de muncă, dar și pentru că se mulțumesc doar cu ajutorul social. Lipsa locurilor de muncă stabile, viciile căpătate din cauza sărăciei, necazurile familiale îi fac pe acești oameni incapabili să muncească și să mențină un loc de muncă. Cei mai mulți au nevoie de consiliere psihologică, de sprijin pentru a se integra în societate.

Cea mai mare responsabilitate pentru viața chinuită pe care o trăiesc românii săraci nu o poartă ei, ci societatea în general, și Statul Român în mod special.

Din păcate, despre persoanele sărace, mulți vorbesc cu dispreț și acuzator. Ca și cum sărăcia în care se zbat acești cetățeni le-ar fi imputabilă.

II. A doua grupă, a cetățenilor care au reușit să depășească limita sărăciei, dar sunt în continuare în imediata vecinătate a sărăciei, cu riscul permanent să alunece în categoria oamenilor săraci.

Acești cetățeni sunt oamenii care prin muncă multă, prin sacrificii, prin renunțări de tot felul au izbutit să realizeze ceva. Peste 3 milioane dintre acești cetățeni sunt cei care au plecat la muncă în străinătate strict din cauza sărăciei. Nefiind pregătiți suficient, necunoscând limba țării unde au ajuns, acești români au ajuns să muncească în condiții grele, pe bani puțini, dar totuși, mult mai mulți comparativ cu banii pe care i-ar fi câștigat în țară.

Spre exemplu, un român care a muncit mult timp pe salariul minim pe economie la o companie care-l ținea și peste program fără să-l plătească corespunzător, dacă pleacă în străinătate unde ajunge să economisească din salariu 1000 euro, pentru acel cetățean este un salt uriaș de la sărăcie la o viață mai bună, chiar dacă în străinătate muncește și 12 ore, chiar 14 ore pe zi, locuiește în condiții inumane,

cum ar fi să împartă o cameră dintr-o casă sau dintr-un apartament cu alți colegi, doi, trei, nu mai contează, chiar dacă consumă doar strictul necesar.

Pe scurt, cu prețul unei vieți chinuite, cetățeanul nostru economisește 1000 de euro lunar. După zece ani de muncă istovitoare, reușește să-și cumpere o casă, o mașină și să asigure cele necesare familiei. Însă un astfel de om, deși prin realizările sale materiale pare că a scăpat de lipsuri, rămâne în esență sărac; căci, deși a agonisit o avere, el este lipsit de tihna căminului, de bucuria familiei și este privat de cele mai importante momente din viața celor dragi.

Acești oameni rămân prizonierii muncii grele din străinătate timp de decenii. Din cauza barierei lingvistice și a dorinței disperate de a economisi, ei duc o existență plină de frustrări, chiar dacă mulți ajung să se califice profesional la locul de muncă. În statistici, sunt considerați cetățeni cu un nivel de trai peste medie și mari contributori la economia națională, prin banii obținuți cu greu și aduși în țară. Realitatea este însă alta: sunt oameni care își introduc în circuitul economic resursele obținute prin sacrificarea propriei sănătăți și a echilibrului sufletesc.

Din aceste motive, mulți români din străinătate resimt o adversitate pronunțată față de Uniunea Europeană, deoarece ei nu beneficiază de bunăstarea și confortul european.

Restul de 2,7 milioane sunt românii care, aici, în țară, muncesc pe brânci pentru a-și depăși condiția. Unii sunt mici antreprenori, capabili să muncească și 14 ore pe zi, suportând un stres continuu pentru a rezista într-un capitalism viciat. Este un mediu în care prosperă evazioniștii și cei care încalcă regulile cu bună știință, cu scopul de a obține profituri rapide și uriașe; sunt acei patroni care, prin cârdășie cu politicul, rămân conectați la bugetul public.

Alții ocupă diverse locuri de muncă, mai mult sau mai puțin bine plătite, dar prin responsabilitate și calitate reușesc să obțină venituri decente, care îi ajută să se smulgă din sărăcia extremă.

Care sunt factorii comuni ai acestor oameni? Munca istovitoare, sacrificiile mari, ambiția și perseverența.

Vă dau un exemplu: am cunoscut un tânăr care livrează mâncare în București și obține un venit net lunar între 8.000 și 14.000 de lei. Am putea spune că nu mai este sărac și că, iată, în România se poate ajunge la un trai decent. Însă, dacă privim mai atent, tânărul muncește de luni până duminică, 12 ore pe zi, inclusiv de sărbătorile legale. Adică aproximativ 84 de ore săptămânal.

Pentru a evalua corect situația unei persoane, nu este suficient să privim doar veniturile, ci și condițiile de viață. Dovada incontestabilă că acest tânăr trăiește, de fapt, o formă de sărăcie extremă este tocmai acest regim de muncă istovitor. Din cauza epuizării și a sacrificiilor personale, acești oameni ajung frustrați și revoltați, expuși unui risc uriaș de depresie.

Nu trăim ca să muncim, ci muncim ca să trăim fericiți și în pace. Ar trebui scris cu litere mari în Constituție: fiecare cetățean are dreptul la o viață fericită.

Cele două grupuri — cei în sărăcie extremă și cei aflați la limita subzistenței — reprezintă 70% din populația României. Deși sunt majoritari și ar putea decide soarta țării prin vot, glasul lor este ignorat. Prea ocupați cu lupta pentru supraviețuire, acești cetățeni nu au timpul sau energia necesară să se organizeze. Ei acceptă poverile fiscale și tolerează corupția nu pentru că sunt naivi, ci pentru că se simt neputincioși în fața unui sistem mufat la resurse. Din nefericire, acești români nu știu încă cum să se unească în mod organizat și democratic.

De neputința și de capacitatea de a îndura a celor două grupuri menționate anterior profită oamenii din cea de-a treia categorie.

C. A treia grupă este constituită din cetățenii care au ajuns la un nivel de trai decent, comparabil cu cel din Uniunea Europeană. Aceștia își permit locuințe confortabile, mașini bune, vacanțe de lux și acces la cultură sau divertisment. Sunt oameni care economisesc suficient pentru a nu avea grija zilei de mâine.

Cine sunt acești oameni? O parte dintre ei sunt profesioniști care au studiat mult și desfășoară activități esențiale: medici, ingineri, magistrați (ale căror venituri au devenit, din nefericire,

disproporționate), corporatiști sau oameni de afaceri care au plecat de jos și au reușit prin muncă și perseverență.

Însă în această categorie regăsim și „elitele” toxice: politicieni, evazioniști, politruci instalați în sinecuri, corupții care trăiesc din mita pentru contracte publice. Tot aici intră și jurnaliștii de la trusturile arondate politic, care slujesc interesele partidelor sau ale corporațiilor în schimbul unor beneficii uriașe.

Această lume îndestulată, deși cuprinde și oameni cinstiți, este marcată de o lipsă cronică de empatie față cei aflați în sărăcie. Majoritatea țin cu dinții de nivelul lor de trai și ignoră suferința celor aflați în lupta dură pentru supraviețuire. Puținele fapte bune, adesea intens mediatizate, sunt făcute mai degrabă pentru confortul lor sufletesc și pentru a afișa o falsă grijă.

Sunt milioane de români în situații disperate, a căror viață nu se va schimba prin donații punctuale, ci prin măsuri sistemice care să producă o transformare profundă a României.

PROIECTUL ROMÂNIA BUNĂ

Pentru DREPTATE, ECHITATE și O VIAȚĂ MAI BUNĂ aici, în țara noastră, sunt necesare următoarele schimbări constituționale:

1. Venituri minime și plafonarea pensiilor:
Salariul minim net de 900 EURO (4.500 lei), pensia minimă netă de 600 EURO (3.000 lei), iar venitul minim garantat stabilit la 15% din salariul minim. Pensia maximă se limitează la valoarea a 8 pensii minime (prevederea se aplică și pensiilor în plată). Valoarea maximă a veniturilor din fonduri publice ale unei persoane este limitată la 9 salarii minime. Se interzice plata pensiilor suplimentare. Limitele se indexează anual cu rata inflației.

2. Reorganizarea teritorială: Parlament unicameral cu 299 de parlamentari. Unități Administrativ-Teritoriale cu cel puțin 6.000 de

locuitori; limitarea la 55 de bugetari la mia de locuitori. Înlocuirea județelor cu 8 regiuni, administrate de un Guvernator și un Consiliu Regional. Alegerea Primarilor și a Guvernatorilor în două tururi de scrutin.

3. Finanțarea Educației cu minimum 6% din PIB. Salariul minim net în educație stabilit la două salarii minime nete pe economie. Alocație de studiu de 30% din salariul minim pentru copiii din familii aflate în dificultate (venit sub pragul de subzistență calculat per membru de familie). Sistemul de învățământ este laic și apolitic; cadrele didactice nu pot fi membri de partid.

4. Sănătate: 9% din PIB pentru Sănătate. Conducerea spitalelor este apolitică. Personalul medical din unitățile de stat nu poate colabora cu unități private sau alte unități de stat (cu excepția cercetării sau a cazurilor grave, în echipe multidisciplinare).

5. Fiscalitate: Impozitare progresivă. Codul Fiscal poate fi modificat cel mult o dată la 2 ani.

6. Justiție și Apărare: Vârsta de pensionare la 65 de ani (cu excepția militarilor cu 28 de ani în serviciu de luptă, care se pot retrage la 55 de ani). Pensia de serviciu nu poate depăși 75% din media salariilor nete pe ultimii 2 ani, nici dublul pensiei bazate pe contributivitate. Se anulează majorările salariale obținute prin hotărâri judecătorești sau ordine interne nelegale; sumele încasate vor fi restituite fără dobândă. Magistrații răspund penal, disciplinar și patrimonial.

7. Curtea Constituțională: Procedura de alegere a Președintelui este imperativă pentru CCR. Deciziile și hotărârile CCR pot fi anulate prin referendum național, situație care atrage dizolvarea Curții și demiterea judecătorilor.

8. Cultele religioase: Salarizarea personalului de cult (inclusiv cântăreții bisericești) este asigurată de stat la nivelul cadrelor didactice. Cultele au obligația de a oferi un pachet de bază gratuit cu servicii religioase (botez, cununie, înmormântare). Finanțarea construcțiilor de lăcașuri de cult este limitată la 200.000 EURO/obiectiv, condiționată de o cofinanțare de 20% din partea cultului.

9. Siguranță Națională: Înființarea Autorității Române pentru Informații și Securitate (ARIS) și desființarea serviciilor actuale (SRI, SIE, STS, SPP, etc.). Conducerea va fi civilă, numită de Președinte cu aviz CSAT. ARIS nu poate desfășura activități economice; firmele deținute de actualele servicii vor fi naționalizate și valorificate.

10. Integritate: Declarațiile de avere ale funcționarilor publici și ale angajaților din sistemul public asimilați acestora sunt obligatorii și publice. Abuzul în serviciu constituie infracțiune dacă este încălcată legislația primară și secundară, iar prejudiciul depășește 500 EURO; sub acest prag, fapta este considerată contravenție și se sancționează conform legii.

Aceste zece măsuri pot produce o schimbare profundă în bine a Statului Român, cu următoarele consecințe: diminuarea corupției, micșorarea numărului persoanelor aflate în sărăcie, mai multă echitate socială.

Argumentele care demonstrează necesitatea implementării acestor măsuri.

1.) Venituri minime și plafonarea pensiilor: Salariul minim net de 900 EURO (4.500 lei), pensia minimă netă de 600 EURO (3.000 lei), iar venitul minim garantat stabilit la 15% din salariul minim. Pensia maximă se limitează la valoarea a 8 pensii minime (prevederea se aplică și pensiilor în plată). Valoarea maximă a veniturilor din fonduri publice ale unei persoane este limitată la 9 salarii minime. Se interzice plata pensiilor suplimentare. Limitele se indexează anual cu rata inflației.

Statul are obligația să ofere condiții decente de viață fiecărui cetățean, iar scopul oamenilor și al partidelor politice este să găsească soluții pentru ridicarea nivelului de trai. Un popor cu un nivel de trai ridicat este responsabil, exigent și greu de manipulat de către politicieni imorali. În schimb, oamenii aflați în sărăcie devin obedienți

și sunt ușor de amăgit. Sinistrul dictator I. Stalin spunea: „**Ține-i săraci și înfometați, iar când le vei da un colț de pâine, îți vor săruta mâna**”.

Fiecare român are dreptul la o viață demnă și fericită. Salariul minim nu trebuie calculat în funcție de dorințele patronatelor care, deși trăiesc în îmbelșugare, vor tinde mereu spre un salariu minim cât mai mic pentru a-și maximiza profitul. Salariul minim trebuie să reflecte coșul minim de consum, adică suma necesară pentru ca un om care muncește o normă întreagă să ducă un trai decent.

Coșul minim este estimat la 3.972 lei pentru o persoană adultă; adăugând un prag de 15% pentru economisire, rezultă un salariu minim de 4.500 lei (900 EURO). Implementarea acestei măsuri fără a provoca dezechilibre se poate realiza prin diminuarea sau eliminarea taxelor pe salariul minim și adoptarea taxării progresive. Proiectul „România Bună” va reforma statul, va scădea costurile de funcționare și va stimula consumul, generând astfel venituri mai mari la buget din alte surse.

Plafonarea veniturilor bugetare și eliminarea salariilor de mii sau zeci de mii de euro ale persoanelor numite politic vor stopa risipa. Lupta împotriva corupției începe prin distrugerea rețelelor clientelare și prin ridicarea nivelului de trai al cetățenilor, făcându-i mai vigilenți și mai reactivi la abuzuri.

Pensia minimă trebuie calculată la peste 60% din salariul minim net, adică 3.000 lei (600 EURO). Un pensionar care a atins stagiul minim de cotizare are dreptul la o bătrânețe fără privațiuni. Lipsa banilor pentru medicamente și pentru hrană de calitate scurtează viața; beneficiarii de pensii mizere sunt, practic, condamnați la o moarte lentă.

Plafonarea pensiei maxime la cel mult 8 pensii minime nu este o măsură abuzivă, ci una echitabilă. Chiar dacă un pensionar primește 4.200 EURO în loc de pensia din prezent de15.000 EURO, impactul asupra calității vieții sale este minor, în timp ce pentru un pensionar care trece de la 1.281 lei la 3.000 lei, impactul este uriaș. „Nedreptatea” plafonării este infinit mai mică decât echitatea socială obținută.

Ajutorul social de 135 EURO (675 lei) este o măsură de susținere, dar și de prevenire a infracționalității. O persoană fără niciun mijloc de existență reprezintă un risc iminent pentru societate. Este mult mai ieftin să oferi un ajutor de 675 lei decât să suporți costul întreținerii unui deținut, care depășește 6.400 lei (1.280 EURO) lunar. Societatea dă astfel dovadă de precauție. Ajutorul social trebuie condiționat de ore prestate în folosul comunității sau cursuri de calificare.

În concluzie, aceste măsuri vor produce o schimbare profundă. Deși presupun un efort bugetar inițial, beneficiile sociale și economice pe termen lung vor acoperi toate costurile.

2.) Reorganizarea teritorială: Parlament unicameral cu 299 de parlamentari. Unități Administrativ-Teritoriale cu cel puțin 6.000 de locuitori; limitarea la 55 de bugetari la mia de locuitori. Înlocuirea județelor cu 8 regiuni, administrate de un Guvernator și un Consiliu Regional. Alegerea Primarilor și a Guvernatorilor în două tururi de scrutin.

Poporul român s-a exprimat, în anul 2009, printr-un referendum național validat, în favoarea unui Parlament unicameral cu un număr maxim de 300 de parlamentari. Dincolo de argumentele pro sau contra, este obligatoriu să realizăm că voința poporului suveran nu poate fi ignorată. Cu toate acestea, timp de 17 ani, clasa politică a nesocotit acest rezultat.

România nu are nevoie de un Parlament bicameral, iar numărul actual de aleși este exagerat. Un argument puternic în favoarea unicameralismului este faptul că, la evenimente cruciale — învestirea Guvernului, moțiunile de cenzură sau ședințele solemne — cele două Camere se reunesc oricum. Dacă Parlamentul funcționează ca un tot unitar în momentele esențiale, de ce nu ar face-o permanent?

În plus, sistemul actual permite adoptarea tacită a actelor normative: un proiect de lege care stagnează într-o Cameră o perioadă de timp este considerat adoptat fără dezbatere și trimis Camerei

decizionale. Acest proces diluează responsabilitatea legislativă. Diminuarea numărului de parlamentari la 299 ar duce la o competiție mai serioasă și la o selecție mai riguroasă a celor care ajung în acest for fundamental.

Congresul SUA are 535 de membri pentru o populație de peste 340 de milioane de locuitori. Parlamentul României are 465 de membri (331 deputați și 134 senatori) pentru aproximativ 19 milioane de cetățeni. Deși SUA are o populație de 18 ori mai mare și o economie colosală, are un corp legislativ cu doar 70 de persoane mai mare decât cel al României. Absurdul situației este evident.

La nivel local s-au constituit rețele de corupție organizate după model mafiot, controlate de baroni locali. Aceste structuri sunt greu de combătut din cauza numărului mare de persoane implicate și a puterii lor financiare. Ele risipesc resurse prin menținerea unui aparat birocratic hipertrofiat și prin contracte supraevaluate.

Reorganizarea teritorială (unități administrative de minimum 6,000 de locuitori și înlocuirea județelor cu 8 regiuni) va destructura aceste rețele. O entitate administrativă mai mare este mult mai greu de controlat de către politicieni imorali. Avantajele sunt clare:

- Reducerea numărului de funcționari și implicit a cheltuielilor salariale;
- Diminuarea risipei prin eliminarea contractelor „cu dedicație”;
- Investiții durabile și oportune pentru comunitate;
- Sănătatea democrației prin lovirea bazei de putere a partidelor toxice.

Experiența mea alături de jurnaliștii de la Recorder (pe care o consider, din păcate, o publicație imorală) mi-a confirmat aceste legături. La sediul PNL Bacău, l-am observat pe ministrul de atunci, Mircea Fechet, comportându-se cu primarii și consilierii locali ca niște „vechi camarazi” cu legături trainice. Puterea unui politician la centru depinde de aceste rețele locale, care îl trimit acolo pentru a le proteja interesele.

3.) Finanțarea Educației cu minimum 6% din PIB. Salariul minim net în educație stabilit la două salarii minime nete pe economie. Alocație de studiu de 30% din salariul minim pentru

copiii din familii aflate în dificultate (venit sub pragul de subzistență calculat per membru de familie). Sistemul de învățământ este laic și apolitic; cadrele didactice nu pot fi membri de partid.

Pentru o educație performantă, este necesară o finanțare consistentă, de cel puțin 6% din Produsul Intern Brut. În anul 2011, după ce toate partidele parlamentare au încheiat un pact național cu privire la Educație, a intrat în vigoare Legea 1/2011. Aceasta prevedea la Art. 6 că „Învățământul este prioritate națională", iar la Art. 8 stabilea alocarea anuală a minimum 6% din PIB.

Din 2011 și până în 2023, toți politicienii aflați la guvernare, indiferent de culoarea politică, au ignorat această prevedere. Mai mult, în anul 2023, Legea 1/2011 a fost înlocuită de Legea 198/2023, care a eliminat obligativitatea pragului de 6% din PIB. Politicienii au menținut educația într-o subfinanțare cronică în mod deliberat; oamenii mai puțin educați sunt mai ușor de manipulat și de capturat în capcana sărăciei.

Prin alocarea resurselor necesare, sistemul de învățământ poate fi reformat integral. Salarii motivante, de minimum 1.800 EURO net, vor atrage resursă umană calificată. Deși schimbarea va fi lentă, iar unii profesori slab pregătiți vor beneficia inițial de aceste salarii, în timp, criteriile exigente de selecție vor asigura înlocuirea acestora cu profesioniști.

Bugetul de 6% trebuie respectat atât la alocare, cât și la execuție. Este esențial să blocăm portițele legale prin care sumele alocate educației pot fi realocate prin rectificări bugetare către alte domenii. Orice excedent necheltuit la finalul anului trebuie raportat obligatoriu pentru bugetul educației din anul următor.

Alocația lunară de 270 EURO (30% din salariul minim), acordată copiilor vulnerabili, va reduce drastic abandonul școlar. Educația și calificarea cetățenilor vor diminua presiunea pe sistemul de sănătate și pe cel de asistență socială, ducând la o viață socială mai sigură și mai bună, dar și la scăderea corupției.

Statul român este laic, prin urmare educația trebuie să fie neutră față de culte. Religia este o chestiune de convingere intimă și trebuie să se manifeste în familie sau în unitățile de cult. Menținerea religiei în școli pare a fi mai degrabă o soluție pentru inflația de absolvenți de Teologie, decât o necesitate pedagogică. Ca fost profesor de religie, pot afirma că această disciplină, în forma actuală, reprezintă o risipă de fonduri publice. Separarea educației de religie este fundamentală pentru un stat modern.

De asemenea, statutul de cadru didactic trebuie să fie incompatibil cu cel de membru de partid. Profesorii sunt modele pentru copii și trebuie să rămână apolitici. Un profesor care alege o carieră politică trebuie să demisioneze, putând reveni la catedră doar prin promovarea unui nou concurs.

Politicienii actuali refuză aceste măsuri tocmai pentru că o educație performantă i-ar spulbera electoral. Locul lor ar fi luat de oameni onești, competenți și cu bun-simț, aleși de cetățeni care nu mai pot fi mințiți.

4.) Sănătate: 9% din PIB pentru Sănătate. Conducerea spitalelor este apolitică. Personalul medical din unitățile de stat nu poate colabora cu unități private sau alte unități de stat (cu excepția cercetării sau a cazurilor grave, în echipe multidisciplinare).

Alături de Educație, de o importanță vitală pentru cetățeni este Sănătatea. Subfinanțarea cronică, furtul grosolan din puținele resurse alocate și promisiunile neonorate privind construcția de spitale noi au un impact devastator. România înregistrează cel mai mare procent de decese din cauze tratabile din Uniunea Europeană; practic, la noi mor cei mai mulți oameni „cu zile”.

O finanțare decentă ar scădea presiunea asupra sistemului și ar reduce, pe termen lung, cheltuielile totale. Consultațiile și analizele realizate prompt permit depistarea bolilor în faze incipiente. Dacă un pacient este amânat luni de zile pentru un examen sau o intervenție, boala devine greu tratabilă, iar recuperarea este îndelungată și

costisitoare. Sănătatea populației este direct legată de productivitatea economiei: cetățenii sănătoși generează progres și resurse.

Politizarea conducerii spitalelor întreține jaful. Un caz elocvent este cel al Sorinei Pintea, care a solicitat comision din contractele spitalului. Un contract bazat pe mită este păgubos nu doar prin prețul plătit, ci și prin calitatea lucrărilor; cel care acceptă mita nu mai poate emite pretenții privind execuția corectă a lucrărilor.

Interzicerea colaborării personalului medical din unitățile de stat cu cele private nu este o îngrădire a dreptului la muncă, ci o separare clară a serviciilor. În prezent, mulți pacienți sunt direcționați subtil către clinicile private unde activează medicii de la stat, serviciile fiind acolo contra cost. Aceasta este, în esență, o formă legală de mită și un conflict de interese.

Unitățile medicale de stat trebuie să aibă dreptul de a impune clauze de exclusivitate în contractele de muncă, asigurând în schimb un nivel de salarizare corespunzător. Această măsură ar proteja pacienții și ar preveni epuizarea medicilor. Un specialist care lucrează o normă la stat și încă una la privat devine, în timp, devine epuizat, iar calitatea actului medical scade inevitabil. Dacă în sport se pot impune astfel de contracte de exclusivitate, în medicină este o necesitate pentru siguranța publică.

5.) Fiscalitate: Impozitare progresivă. Codul Fiscal poate fi modificat cel mult o dată la 2 ani.

Cota unică și-a depășit utilitatea. A fost utilă într-o perioadă în care statul era slab și corupt. Dacă se realizează o schimbare profundă în bine a statului, atunci se impune impozitarea progresivă.

Impozitarea progresivă aduce cu sine pericolul evaziunii fiscale, risc ce poate fi însă eliminat prin instituții puternice și printr-o legislație corectă și aspră cu cei care recurg la astfel de practici. Acest sistem de taxare se întemeiază pe solidaritatea dintre cetățeni și nu trebuie privit ca o pedeapsă pentru cei care câștigă mai mult.

Într-o societate democratică, corectă și echitabilă, este firesc ca cei care câștigă puțin să plătească un procent mai mic din veniturile

lor, în timp persoanele care realizează venituri ridicate să fie impozitate cu procente mai mari. Astfel se realizează echitatea socială. Cota unică este, deseori, specifică regimurilor iliberale, care nu au printre priorități echitatea socială sau susținerea cetățenilor vulnerabili.

Modificarea Codului Fiscal cel mult o dată la doi ani va oferi mai multă predictibilitate mediului de afaceri și cetățenilor. Modificările vor fi astfel mai bine analizate și dezbătute, având șanse mari să fie și necesare, dar și benefice tuturor actorilor societali.

6.) Justiție și Apărare: Vârsta de pensionare la 65 de ani pentru toți cetățenii (cu excepția militarilor cu 28 de ani în serviciu de luptă, care se pot retrage la 55 de ani). Pensia de serviciu nu poate depăși 75% din media salariilor nete pe ultimii 2 ani, nici dublul pensiei bazate pe contributivitate. Se anulează majorările salariale obținute prin hotărâri judecătorești sau ordine interne nelegale; sumele încasate vor fi restituite fără dobândă. Magistrații răspund penal, disciplinar și patrimonial.

Una dintre cele mai mari nedreptăți sociale este reprezentată de pensiile speciale ale celor care se pensionează mult mai devreme decât cetățenii obișnuiți, în temeiul unor legi speciale. Într-o societate democratică, toți cetățenii trebuie să aibă o vârstă standard de pensionare, cu mici excepții bine fundamentate. Militarii cu cel puțin 28 de ani în serviciul de luptă, care s-au antrenat pentru a fi în prima linie în cazul unui conflict armat, pot avea o vârstă de retragere mai mică, având în vedere uzura fizică și psihică. Însă militarii care nu sunt în serviciul de luptă nu ar trebui să beneficieze de această excepție.

Pensiile magistraților și ale militarilor trebuie să se raporteze la veniturile nete și să nu depășească dublul pensiei calculate pe bază de contributivitate, nici venitul mediu lunar primit în timpul activității. În prezent, asistăm la o anomalie inacceptabilă: majoritatea magistraților au la pensionare o pensie mai mare decât venitul net pe care îl aveau în activitate.

Pensionarea timpurie pe baza unor legi imorale nu reprezintă un „drept câștigat”, așa cum este considerată pensia bazată pe contributivitate la vârstă standard. Din acest motiv, statul ar trebui să poată suspenda aceste pensii până la împlinirea vârstei standard de pensionare, oferind beneficiarilor dreptul de a reveni în activitate.

Majorarea salariilor și a pensiilor este atributul exclusiv al Parlamentului și al Guvernului. Magistrații și Curtea Constituțională nu trebuie să aibă puterea de a decide măriri salariale, mai ales retroactiv. „Jaful” de 16 miliarde de lei (peste 3,2 miliarde de EURO) dat de magistrați prin hotărâri judecătorești pronunțate de propriii colegi aflați în conflict de interese, este un precedent periculos. Dacă nu se intervine, magistrații ar putea decide orice beneficii ilegale, cum ar fi prime de merit exorbitante, obligând statul la plată în numele „independenței justiției”.

Suveranitatea poporului înseamnă și puterea de a corecta, prin referendum, derapajele grosolane ale sistemului judiciar. Interdicția ca instanțele și CCR să decidă măriri de salarii este o garanție necesară pentru a opri acest scenariu halucinant.

România a fost condamnată la CEDO în peste 1.200 de dosare din 2007 până în prezent, de cele mai multe ori din cauza erorilor sau abuzurilor judiciare. Magistrații trebuie să răspundă penal, civil și disciplinar. Termenul de prescripție pentru aceste fapte trebuie să fie de cel puțin 8 ani, pentru a permite tragerea la răspundere reală. Fără o lege clară a răspunderii, corpul magistraților va continua să se bucure de o impunitate care lasă cetățeanul simplu neputincios în fața unui sistem arogant și nedrept.

7. Curtea Constituțională: Procedura de alegere a Președintelui este imperativă pentru CCR. Deciziile CCR pot fi anulate prin referendum național, situație care atrage dizolvarea Curții și demiterea judecătorilor.

O autoritate publică deținătoare de putere absolută, ai cărei funcționari nu pot fi trași la răspundere, este incompatibilă cu statul de drept și cu o democrație funcțională.

Curtea Constituțională, formată din judecători numiți politic, a căpătat valențe dictatoriale din cauza puterii absolute pe care o exercită. Trăim într-o dictatură a Curții Constituționale sub o mască democratică. Indiferent cât de absurdă sau inacceptabilă este o decizie pronunțată, poporul este obligat să o respecte, fără a avea instrumentele necesare pentru a corecta situația.

Poporul trebuie să fie deasupra tuturor autorităților și instituțiilor publice; peste Curtea Constituțională nu poate fi decât poporul român. Prin instituirea posibilității ca o decizie CCR — care este definitivă și general obligatorie — să poată fi anulată prin referendum, cu consecința demiterii judecătorilor constituționali, se creează un mecanism de cenzură a activității Curții. Acest mecanism excepțional va responsabiliza judecătorii constituționali.

Totodată, Legea 370/2004 privind alegerea Președintelui României trebuie să fie imperativă pentru CCR. Prin anularea alegerilor prezidențiale din anul 2024, Curtea Constituțională a încălcat această lege în numele Constituției. Pentru ca un astfel de abuz să nu se repete, este necesară clarificarea rolului CCR: acela de a veghea la respectarea Legii 370/2004 și de a interveni strict în limitele acesteia.

8. Culte religioase: Salarizarea personalului de cult (inclusiv cântăreții bisericești) este asigurată de stat la nivelul cadrelor didactice. Cultele au obligația de a oferi un pachet de bază gratuit de servicii religioase (botez, cununie, înmormântare). Finanțarea construcțiilor de lăcașuri de cult este limitată la 200.000 EURO/obiectiv, condiționată de o cofinanțare de 20% din partea cultului.

Corupția din lumea politică s-a extins și asupra cultelor religioase, cu consecințe grave pentru viața socială. Cetățenii nu au doar dreptul la libertatea religioasă; ei au nevoie de condiții adecvate pentru să-și manifeste convingerile, motiv pentru care cultele religioase reprezintă o necesitate socială.

Majoritatea populației, inclusiv creștinii nepracticanți, apelează la serviciile religioase cu ocazia evenimentelor fundamentale ale vieții: nașterea, căsătoria dintre un bărbat și o femeie sau decesul. Statul are obligația de a sprijini financiar cultele, însă această finanțare trebuie să fie decentă, transparentă și limitată la strictul necesar.

Finanțarea excesivă, dictată de interesele electorale ale politicienilor, a avut influențe nefaste. Luxul exagerat afișat de anumiți reprezentanți ai cultelor provoacă frustrare în rândul cetățenilor, la care se adaugă încercările inacceptabile de a influența politic opțiunile adepților.

În comunitățile cu venituri reduse, unde cetățenii nu pot susține singuri o unitate de cult, statul are datoria de a interveni. Salarizarea personalului de cult, asigurată integral de stat în schimbul unui pachet de servicii religioase gratuite va diminua corupția și lăcomia, crescând totodată respectul cetățenilor față de instituțiile religioase.

Cultele au un impact pozitiv prin promovarea moralei creștine și a solidarității, contribuind astfel la diminuarea fenomenului infracțional. În ceea ce privește infrastructura, construcția sau repararea lăcașurilor de cult trebuie sprijinită prin cofinanțare de cel mult 80%, în limita a 200.000 de euro. Aceste praguri vor responsabiliza liderii religioși și vor preveni proiectele megalomane. Cultele rămân libere să edifice lăcașuri de orice dimensiune din fonduri proprii.

Transparența în finanțare va asigura separarea clară a cultelor de clasa politică și o economie considerabilă la bugetul de stat, obiective dorite de cetățeni.

9. Siguranță Națională: Înființarea Autorității Române pentru Informații și Securitate (ARIS) și dizolvarea serviciilor actuale (SRI, SIE, STS, SPP, etc.). Conducerea ARIS va fi civilă, numită de Președinte cu aviz CSAT. ARIS nu poate desfășura activități economice; firmele deținute de actualele servicii vor fi naționalizate și valorificate.

Serviciile de informații, cunoscute sub numele popular de «servicii secrete», dețin o putere uriașă în România. Acestea dispun de

resurse financiare colosale, au scăpat de sub controlul autorităților abilitate și s-au implicat în toate domeniile: politică, afaceri, justiție și culte religioase.

Implicarea SRI în activități economice a distorsionat piața, a frânat dezvoltarea țării și a generat corupție endemică. Unei societăți comerciale îi este aproape imposibil să concureze cu o companie a SRI; în fața unei astfel de concurențe neloiale, firmele private fie se retrag, fie acceptă înțelegeri obscure. O autoritate cu un acces atât de vast la informații trebuie să stea departe de activitatea economică pentru a o putea monitoriza imparțial. Atât timp cât serviciile sunt actori economici, ele nu își mai pot îndeplini rolul constituțional în interesul cetățeanului.

În prezent, se pare că serviciile de informații nu mai pot fi reformate din interior, din pricina infiltrării masive a agenților sub acoperire în instituțiile fundamentale: Parlament, Guvern, Parchete, Instanțe de Judecată, CCR, Poliție sau Armată. Această prezență se extinde și în zona civilă: culte religioase, organizații neguvernamentale și redacții de presă.

Singura soluție pentru a restabili ordinea democratică este dizolvarea actualelor servicii și înființarea unei noi autorități — Autoritatea pentru Informații și Securitate (ARIS). Aceasta ar urma să preia baza materială și personalul calificat exclusiv pe bază de concurs, sub o legislație nouă și riguroasă.

Noua Autoritate va avea interdicție absolută de a se implica în activități economice. De asemenea, funcțiile vitale în stat (Președinte, premier, magistrat, diplomat, militar sau lider religios) nu vor putea fi ocupate de agenți ai ARIS. Serviciile secrete sunt necesare într-o democrație, însă este imperios necesar ca ele să fie readuse în matca lor constituțională, sub un control civil, parlamentar și judiciar real și eficient.

10. Integritate: Declarațiile de avere ale funcționarilor publici și ale angajaților din sistemul public asimilați acestora sunt obligatorii și publice. Abuzul în serviciu constituie infracțiune dacă este încălcată legislația primară și secundară, iar

prejudiciul depășește 500 EURO; sub acest prag, fapta este considerată contravenție și se sancționează conform legii.

În România, din cauza corupției endemice, declarațiile de avere și de interese trebuie să rămână publice. Decizia CCR prin care a fost declarată neconstituțională prevederea legală referitoare la caracterul public al declarațiilor de avere și interese ale funcționarilor publici este aberantă. Corectarea acestei situații nu se poate face decât prin amendarea Constituției.

De asemenea, abuzul în serviciu a fost dezincriminat parțial de către CCR printr-o interpretare forțată a Constituției. Pentru a reduce risipa din fondurile publice și pentru a diminua corupția, se impune ca orice încălcare a legislației primare sau secundare, care produce un prejudiciu mai mare de 500 de euro, să fie calificată drept infracțiune și pedepsită penal.

Dacă proiectul România Bună va fi implementat, țara noastră va suferi o schimbare profundă în bine. Arhitectura statului va fi total diferită, cu instituții puternice și democratice; corupția se va lovi de un mediu ostil, iar faptele de corupție vor deveni mult mai greu de realizat și vor implica riscuri uriașe. Nivelul de trai va crește considerabil, având consecințe pozitive precum diminuarea sărăciei și responsabilizarea cetățeanului față de bunul mers al statului. Educația va fi de calitate, Justiția se va vindeca și va face dreptate cu celeritate, iar toate acestea vor reda încrederea cetățeanului în Stat și într-o viață mai bună.

Vor fi mulți cei care vor contesta acest proiect — majoritatea fiind persoane care duc o viață îndestulată și care se tem că bunăstarea lor ar putea avea de suferit. Din păcate, puțini înțeleg că fericirea lor depinde și de starea societății în care trăiesc. Dacă o societate prosperă, fiecare individ, indiferent de nivelul său actual, va beneficia de acea prosperitate.

Însă, dacă o societate este în regres, fiecare individ este în pericol de a fi afectat, mai devreme sau mai târziu, de fenomenele negative. Nu ne putem securiza individual viețile pentru a fi imuni la tulburările sociale. Din acest motiv, fiecare dintre noi are obligația de a lupta pentru bunăstarea tuturor, în timp ce se străduiește pentru propria bunăstare.

Pe politicienii — majoritatea foarte bogați — care vor susține că este imposibil de aplicat acest proiect, cel mai bine ar fi să îi trimitem acasă. Trebuie să îi căutăm pe acei politicieni care spun că se poate, care vor face tot ce le stă în putință pentru implementarea acestor măsuri menite să aducă bunăstarea cetățenilor.

În România avem drepturi fundamentale de care încă ne mai putem bucura: dreptul la libera exprimare, dreptul la asociere, dreptul de a alege și de a fi ales. Schimbarea ordinii constituționale prin forță este o infracțiune și se pedepsește penal; prin urmare, o transformare profundă a României se poate realiza doar pe cale democratică.

Argumentul cel mai puternic pentru o schimbare decisă prin vot este următorul: dacă schimbarea se face prin forță, noua guvernare va conduce tot prin forță. Dacă schimbarea se produce democratic, rezultatul va fi Democrația.

Cei care doresc această reformă trebuie să se unească și să acționeze coordonat. Când se vor aduna mulți cetățeni în jurul acestui proiect, aceștia pot fonda un partid politic — un partid înființat de peste zece mii de cetățeni liberi, care vor binele țării. Liderul și echipa de conducere trebuie aleși democratic dintre membrii partidului. Viitorul lider trebuie să fie un om pregătit, cu viziune, răbdare și putere în cuvânt și în faptă, cunoscut personal de membri, nu doar prin intermediul rețelelor de socializare.

Viitorul partid va fi al oamenilor, nu al unui singur lider. România are nevoie de o formațiune în care să se regăsească fiecare cetățean sătul de actuala clasă politică, de minciună și de corupție.

Ticăloșii din sistem nu se tem de proteste sau de postări pe internet, ci de asocierea legală a românilor organizați. În anul 2028, acest partid poate câștiga alegerile și poate implementa proiectul

România Bună. Românii vor fi salvați din sărăcie, iar sistemul corupt se va dezintegra.

Să ne ajute Dumnezeu să ajungem la biruință!